

Kakor je Vam, mnogočastiti gospodje, ljub Vaš materin jezik, tako ljub je tudi slovenski slovenskim prebivalcem. Kakor se Vi pritožujete, da se Vaša narodnost na Ogrskem pomadžaruje, tako tudi mi obžalujemo kaj takega. Nikdar in nikoli ne bo v Avstriji miru, dokler se ne vrne k temeljni resnici krščanske pravičnosti. Vse narodnosti se morajo pripoznati enakovredne. Zakaj pa? Ker so v istini enakovredne. Vprašam dalje: Kdo mi pa jamči, da ostanejo naše človeške in narodne pravice neoskrunjene? Ne čudite se mojemu odgovoru! Vera, le samo vera varuje podložne, da se jim ne dela nasilstvo, le ona jamči nedotakljive pravice človeštva. Te pravice človeštva, na katere se i mi Slovenci sklicujemo, izhajajo iz bistvene enakosti vseh ljudij, iz skupnega odrešenja in iz skupnega smotra vseh ljudij. Le vera proizvaja zlato vez, ki veže vsa ljudstva, vse narode, vez ljubezni. Priporočujem in želim tedaj, naj vis. dež. uprava in vis. c. kr. vlada iz svojega vzvišenega stališča jednako dobrohotno skrbita za obe narodnosti lepe zelene Štajerske. (Živahna pohvala pri Slovencih.)

Avstrijsko-ogerska nagodba.

I.

Da bi nas Slovane ob steno pritisnili, razdelile so se l. 1867. dežele, podložne habsburški kroni, v dve skupini, v avstrijsko in ogrsko, češ, tukaj naj vladajo Nemci, tam Madžari. Vsaka se vlada za-se — dualizem — le troje imata skupno: 1. zunanje stvari, to je, da je država nasproti drugim nerazdeljena, 2. vojaštvo in 3. denar, kolikor ga je treba, da se pokrivajo skupni troški. Radi tega imamo v državi razven ministrov, službe v vsaki polovici, še tri ministre, ki imajo na skrbi omenjene tri skupne stvari. Kar imata polovici skupnega, in kako je vsaki z ozirom na drugo postopati, določuje nadrobno takozvana »nagodba«, ki se pa sklepa le za deset let in se torej ima vsako deseto leto ali neizpremenjena ali izpremenjena obnoviti. Posvetovati se o njej in sklepati, kakšna naj končno obvelja, imata pravico in dolžnost delegaciji, to sta odseka obeh državnih zborov; seveda ima ta sklep vladar še potrditi.

Obnovila se je nagodba l. 1877. in 1887.; ali lani ni bilo več mogoče, našim in ogrskim zastopnikom se pogoditi, in radi tega je moral vmes poseči vladar in storiti, do česar ima v takem slučaju pravico: nagodbo je neizpremenjeno na svojo roko podaljšal za jedno leto. Ob enem pa je ogrska vlada nam zapretila, da si bode sama, t. j. brez ozira na nas uredila svoje gospodarstvo, ako se nagodba ne bode sklenila do 1. maja 1898. No, da Košutovci hrepenijo po onem trenutku, ko bi Ogrska z Avstrijsko ne imela nič več opraviti, to vemo dobro, ali ta stranka še ni tako močna, da bi ogerski vladar narekovala; onim pa, ki so v Ogrski pravi gospodarji, to je židom, se pa gotovo ne mudi tako; kajti čim dalje traja staro stanje, tim več milijonov dobé od Avstrije; in zdaj se njim zdi, da iz nas niso izsesali še zadnje kaplje krvi ter bode še vsaj nekoliko let nekaj iz nas dobiti. Grožnja je torej bila prazna; govoril je le ogrski napuh, ki ima nas za bedaste hlapčke.

Zakaj pa lani ni bilo mogoče nove nagodbe dognati? Na Madžarskem vladajo židje, in kar le hočejo, to se mora zgoditi in se tudi zgodi; hoče pa žid vedno in vedno denar ali imetek sploh; ljudstvo, ki je gotovo boljše pošteno, nima odkritosrčnih in dobrohotnih mu zastopnikov in torej ne pride do besede. Pri nas je to od zadnjih državno-zborskih volitev sem hvala Bogu nekoliko drugače, le da našim poslancem, ki imajo najboljše voljo, da ubogemu ljudstvu opomorejo, nemško liberalni, pruski, židovski in socialnodemokratski sovražniki delajo toliko ovir, da je bil doslej ves njih trud zaman.

Ali nagodbe z Ogrsko lani le ni bilo mogoče dognati, ker so se naši zastopniki preodločno ustavljali, da bi nas židje še dalje molzli.

Če pa ni prišlo do take nagodbe, to se pravi zopet do take, ki bi Ogrska dala pisano pravico, nas gultiti, lani, tudi letos ne bo, kajti nasprotja med Avstrijsko in Ogrsko postajajo od dne do dne huja. In zakaj? Kratko: Ker Ogrska smatra, da je Avstrija le za to na svetu, da v lastno končno pogubo služi zgolj njenim koristim, in ker to misel tira naprej, ne oziraje se na našo skrajno nevoljo in bedo, v katero nas je zavlekla. Dostojen in pošten človek se le prehitro razvadi, in bi se žid v tridesetih letih ne?

Ali nagodba se mora narediti, če država naj ne razpade. Zato je naša vlada v seji poslanske zbornice dne 20. aprila predložila podrobne predloge, tičoč se nagodbe z Ogrsko, ki se naj od naše strani sprejmejo. Te predloge je bila poprej določila z ogrsko vlado, in radi tega je tudi ta istodobno svoji zbornici predložila doslovno iste predloge, ki obsegajo velikansko število zakonov in določb, tako da bi bilo pač treba dolgotrajnega napornega ter resnega delovanja, ako bi hotel državni zbor to prevažno, v ljudsko-gospodarsko blaginjo tako globoko segajočo stvar modro dognati.

Po vladnih predlogih sklenila naj bi se pogodba za dobo do konca leta 1907. V njej je določena vsaka najmanjša stvarica, ali jednega, ki pa je prevelike važnosti, vendar ne izreka, namreč, koliko odstotkov skupnih troškov naj v prihodnje pade na nas, koliko na Ogre. Ni se pozabilo, to bi uže ne bilo mogoče, ampak število odstotkov, ki jih ima vsaka polovica plačati, imata določiti posebna, zgolj v to svrhu izvoljena odbora in ta se doslej nista mogla zjediniti. Posvetovala se bodeta zopet in sicer skupno 5. in 6. junija na Dunaju. Doslej smo mi plačevali 70%, Ogrje 30%. Po pravici, po strogi pravici, ki ne gleda ne sem ne tja, bi nam pripadalo le 58%, Ogrom 42. Toda Ogrje dolgo časa niso hoteli slišati, da bi tudi jeden krajcar več dajali, zdaj so uže vendar $\frac{1}{2}\%$ k svojim 30 primeknili. Žid je pač žid. Skupni troški znašajo na leto čez 100 milijonov; lahko je zdaj približno izračunati, koliko smo preteklih 30 let morali židom po krivičnem v nenasitne malhe zmetati, če vzamemo le 100 milijonov, plačevali smo skozi 30 let ogrskim židom po 12 milijonov; to znaša 360 milijonov; kolika vsota bi to danes bila z obresti! Kaj pa nas še čaka, če nočemo pripustiti, da Avstrija razpade, kajti vladar sme po zakonih nagodbo le jedenkrat in sicer za jedno leto podaljšati? O ta nesrečni dualizem, ki ga je izmislil peklensko zlobno židovsko-liberalni duh, nemški in ogrski!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Gospodarska zbornica je imela v ponedeljek kratko zborovanje, v katerem se je razven drugih manjših predlogov rešil tudi predlog o državni podpori po kaki nesreči zadetim državljanom. — Zaradi podraženja žita je nastala na Dunaju silna draginja; kruh je skoro za polovico manjši.

Češko. V Pragi so bili zadnje nedelje zopet nemiri med socialističnimi in narodnimi delavci. Prišlo je do pretepa, in redarstvo je moralo poseči vmes. — V Pragi nameravajo sklicati shod čeških in moravskih katolikov. Volil se je že potrební pripravljalni odbor, obstoječ iz 300 članov.

Moravsko. Češki in nemški delegatje, ki bivajo sedaj pri delegacijah v Budimpešti, so se pogovarjali z vlado o spravi med obema narodnostima na Moravskem. Upanje je, da se sprava doseže.

Štajersko. Doslužen minister grof Gleispach najbrž ne bo postal predsednik graškega nadsodišča, ampak dobi na Dunaju

kako drugo mesto. Hvala Bogu, Gleispach pri Slovencih ni v dobrem spominu.

Kranjsko. Zadnje dni se je vršila sodnijska obravnava zaradi nemirov, ki so jih pouzročili v Ljubljani meseca februarja nemški dijaki s svojim oholim, izzivalnim obnašanjem. Zatoženci pa so bili Slovenci, ki so bili izzivani in ne Nemci, ki so bili krivi nemirov. Bili so večinoma opravičeni, le zaradi majhnih preprirov s policijo jih je bilo par kaznovanih.

Goriško. Državna poslanca grof Coronini in dr. Gregorčič sta dobila dovoljenje za zgradbo vipavske železnice. — Za laško šolo v Podgori se je naštel le 23 otrok, in še izmed teh so samo 3 domačini, drugi pa večinoma iz Italije.

Vnanje države.

Vojska. Zadnji teden je prišlo dvakrat do bitke med Španjci in Amerikanci. V bitki pri Cardenas v havanskem zalivu se je posrečilo Špancem po pol ure trajajočem boju, da sta se jim morali dve ameriški ladji umakniti. O drugi bitki pri San Juan na Portoriko pa se poroča, da so bili Amerikanci srečnejši. Razbili so neki vse utrdbe mesta San Juan ter pognali Španjce iz mestnih zidov. Vendar trdijo španjska poročila, da jim ni šla tako huda in da so nasprotno tudi oni Amerikancem pouzročili mnogo škode. To so le manjše bitke, odločilna bitka med španjskim in ameriškim brodom se vsak dan pričakuje.

Španjsko. Španjsko ministerstvo je dalo v nedeljo kraljici-vladarici ostavko. Vladarica je dosedanjemu ministerskemu predsedniku Sagasti naročila, naj si sestavi novo ministerstvo. Sedaj ko se Španija vojskuje, mu nestalnost ministrov ne bo koristila.

Italijansko. Na Italijanskem vlada sedaj, ako smemo verjeti vladnim poročilom, po celi deželi mir. — Neki socialistični italij. poslanec že dva dni prebiva v državnozbornem poslopju, ker se boji zapora. V državnozbornem poslopju pa redarji ne smejo.

Nemško. Razne stranke se že pripravljajo na bodoče državnozbornske volitve. — Govori se, da se je prijateljsko razmerje med Nemčijo in Avstrijo nekoliko ohladilo. Slovanom je to popolnoma všeč.

Francosko. V zbornico je prišlo več nadarjenih in spretnih poslancev katoliškega mišljenja. Na Francoskem so katoliki vse premalo odločni in delavni na političnem pozorišču.

Angleška. Angleška je huda, da si Rusija pridobiva na Kitajskem vedno trdnjša tla. Zato je pretel že kolonialni minister z vojsko. No, nad Rusa se Anglež ne bo tako lahko upal.

Cerkvene zadeve.

Blagoslovljenje temeljnega kamena cerkve sv. Pankracija.

Iz Remšnika, 15. maja 1898.

Redko slovesnost je obhajala 12. velikega travna, na god svet. Pankracija, Remšniška župnija. Že rano zjutraj je naznanjalo gromovito streljanje, da se pripravlja za ta dan nekaj nenavadnega. In res ob 7. uri se je začel prijazen hribček s svojim nepopisljivo lepim razgledom, kjer stoji podružnica svet. Pankracija, od vseh strani polniti z ljudmi in ob isti uri je strel naznanil prihod mil. g. kan. dr. Ivana Križaniča, delegiranega od premilostivega kneza in škofa, da položi in blagoslovi temeljni kamen novi, obširni cerkvi. Ko sta nazadnje še prišli dve velikanski procesiji iz Arveža in Kaple z dušnimi pastirji, začel se je genljiv prizor ob 9. uri. Duhovniki, ki so vsi pri sv. Pankraciju daritev sv. maše opravili, bili so navzoči sledeči č. gg.: dr. Ivan Križanič, dekan Augustin Hecl iz Marenberga, Jaka Tajek, c. in kr. vojaški kapelan iz Maribora, Šgarc župnik iz Arveža,

Šavel, provizor na Kapli, Martin Stole župnik na Breznem, Jurij Zmave, žup. in Anton Zavadič kap. na Remšniku. Nikdo se ne spominja, da bi se tamkaj toliko sv. maš kedaj bralo. Množica ljudij ne samo v cerkvi, tudi zunaj cerkve je bila ogromna, tako da so duhovniki komaj do altara prišli. Gotovo je bilo vernega slovenskega in nemškega ljudstva okoli 8000. Vsa slovesnost z maševanjem in pridigami je trajala od 7. ure zjutraj do polu dveh popoldne. Točno ob 9. uri so se duhovniki podali na prostor, kjer bo nova cerkev stala. Najprej so se opravile molitve pred križem, ki je postavljen na prostoru, kjer bo stal veliki altar, potem so se podali med živim špalirjem k temeljnemu kamenu, ki je bil okoli 2 metra globoko v zemljo položen. Čuden prizor bil je to. Dozdevalo se je, kakor da bi šli v katakombe (tako se imenujejo podzemeljske jame pod Rimom, kjer so bili mučeniki pokopani), in v tej globini se je temeljni kamen cerkve mladega mučenika sv. Pankracija blagoslovil. Marsikateremu so solze igrale v očeh, gledaje, kakor da bi šli res k sv. Pankraciju v katakombe. Pomenljiv in pretresljiv je bil prizor, ko je začel opravljati cerkveni obred prečast. g. kanonik s trikratnim udarcem s kladivom po temeljnem kamenu z besedami: «Sancte Pancrati, te martyrum candidatus laudat exercitus alleluja.» — Potem je podal kladivo g. dekanu iz Marenberga: «To je mesto, katero si je gospod izvolil za hišo molitve.» — Domači župnik: «Sv. Pankracij izprosi blagoslova za vinske gorice.» — Brezniški g. župnik: «Sv. Pankracij, prosí za nas.» — Iz Kaple: «Sv. Pankracij, obvari vse tiste, ki bodo semkaj hodili.» — Domači g. kaplan: «Sancte martyr, ora pro nobis.»

Blizu 10. ure je stopil preč. g. kanonik na leco ter v mičih in v srce segajočih besedah pojasnil pomen tega obreda, primerjaje to zidanje semenu, katero bo treba z milimi darovi zalivati, da bo blagodejno rastlo. Življenjepis mladeniča sv. Pankracija je porabil govornik v opomin otrokom in starišem, naj zvesto izpolnjujejo svoje dolžnosti. S posebnim zanimanjem je ljudstvo poslušalo, ko je pravil, da je bila pred časi v zlati Pragi cerkev sv. Pankracija, in kadar je pretila nevarnost mestu, so zvonovi iste cerkve vselej sami od sebe začeli zvoniti in svariti prebivalce. Zunaj Rima je bila druga cerkev, zidana temu svetniku v čast, ki je zato bila znamenita, ker je istega, ki je krivo prisegel, ako je šel okoli cerkve, božjast napadla. — Zato so tje gonili sumljive prisežnike, da so se prepričali o pravičnosti prisege. H koncu so še verni poslušalci slišali veselo vest: «Milostivi knez in škof so vam poslali svoj višjepastirski blagoslov!» Sledila je nato velika maša. — Po veliki maši je stopil na leco č. g. župnik iz Arveža in v jedrnatih besedah opominjal: imejte odprto srce, imejte odprto roko in pomagajte lepo podjetje srečno dogotoviti. Podpirajte zidanje cerkve Slovenci in Nemci, kajti v sveti katoliški cerkvi smo vsi bratje in sestre, tukaj preneha vse nasprotje in z zjedinenimi močmi se doseže vse, kar se hoče.

Zidanje cerkve sv. Pankracija se je začelo to leto v spomin 50letnice sv. očeta Leona, in petdesetletnice presvitlega cesarja Frančiška Jožefa, da nam lažje ostaneta v spominu. «Benedicti erunt, qui aedificaverint te,» «Blaženi bodo, kateri te bodo pozidali,» so besede, koje so milostivi knez in škof zabilježili z blagim darom pred nekaj časom v nabiralni zapisnik za cerkev sv. Pankracija. Te besede so tako pomenljive, da jih zopet objavimo vernim v opombo, naj ne pozabijo na nje.

Ako bo šlo vse po sreči, upamo, da bomo leta 1901 že zamogli dati novo cerkev blagosloviti. Tega leta se bo slavila tudi sedemdesetletnica ustanovitve župnije svet. Jurija na Remšniku. Dal Bog novemu podjetju svoj blagoslov, da bi zares mogli v enem letu obhajati dve tako veličastni in velevažni slovesnosti!

Gospodarske stvari.

Dve glavni bolezni sadnega drevja.

Kakor človek in živina, tako je tudi vse drugo na svetu podvrženo raznim težavam in boleznim. Pri tem tudi ni izvzeto sadno drevje. Tudi njega napadajo razne bolezni, da je ovirajo v rasti, sčasoma pa je pokončajo. Med mnogimi drugimi omenimo danes le dve, rekel bi glavni bolezni, ki napadata najrajši jablane in te dve se imenujeta rak in pereči ogenj.

Rak se imenuje bolezen, ki se najrajše prikaže ondi, kjer smo mlademu drevescu kakšno vejo odrezali. Okoli te zareze se začne napravljati nekak obrunek, kateri se čedalje bolj širi, v sredi njega pa ostaja suh les, nekako osmojen. Ako je bolezen huda, ne jenja poprej, da razleze čez celo deblo in konec tega je — smrt drevesa. Iz skušnje lahko govorim, da se mi je sredi leta s sadjem obloženo drevce mahoma posušilo!

Kaj je pravi vzrok tej bolezni? O tem vprašanju so govorili že mnogo bolj učeni sadjarji od nas, vendar gotovega prav niso dognali. Neki sadjerejec iz Nemškega je hvalil sredstvo, rakovo rano za časa izrezati, pa nanjo navezati sveže ilovice. Temu sredstvu mi ne oporekamo, ker snaženje ran je povsodi prvo zdravilo. Toda skrben zdravnik še z vsem tem ni zadovoljen! On hoče videti še globokoje, da s tem pride do vira bolezni. In res, ako «rakovo» bolezen natančno preiskujemo, rano skrbno izčistimo, našli bomo škodljivca, kateri je vzrok tej bolezni. To je nekak črv ali gosenica, katera se zajé ne samo na kožo, nego tudi v les in sicer k strženu, vsled česar imamo žalibog skoraj vsa vrtna drevesa — votla! Ne bode greh, ako toraj temu škodljivcu sledimo, da ga zasacimo, za kar nimamo časa samo ob času obrezovanja v spomladi, temuč imamo ga iskati ob vsakem času.

Ako vidiš na drevesu — mladem in starem — nekako rano, preiskuj jo in če najdeš pod njo neki prah, — kar je iztrebljenje gosenice — bodi prepričan, da si zasledil pravega sovražnika! Sedaj kaže, rano do svežega lesa lepo izrezati, navrh pa še preiskati, če ni kake luknje od nje. Ako najdemo poslednjo, moramo ji skrbno slediti, ker v nji bomo našli naposled več ali manj debelega črva. Do tega ne pridemo lahko z navadnim nožem, s katerim skorjo otrebimo, temuč rabimo nekak kavelj od žice (drata), s katerim, prikrivljenim, lahko sledimo za črvom; če ga ne moremo izvleči, ga vsaj umorimo in rana se bode kmalo zarasla.

Žalibog najdemo veliko od raka ranjenih in bolehačih dreves na naših vrtih. Preiskujmo jih in če zasledimo tega škodljivca, črva, potem glejmo, da ga dobimo! To je naše izvirno sredstvo proti bolezni «raku», kateri nam vsako leto toliko drevja ugonobi. S tem pa še ni rečeno, da bi ta bolezen ne imela izvira drugje, vendar doberšen kos začetka in vstrajanja smo ji s tem pregnali.

(Konec prihodnjic.)

Sejmi. Dne 21. v Poljčanah, na Ptujski gori, v Brežicah. Dne 23. maja v Loki, Št. Lovrencu na Koroški železnici, v Poljčanah, Središču, Olimju, Rajhenburgu, Sopotah in Velenju. Dne 25. v Vitanju, Ivniku, na Jarenini, v Slivnici, Ormožu, pri Sv. Urbanu pri Ptuj, Rogatcu, Dobju, pri Sv. Filipu pri Kozjem, v Soseski (svinjski).

Dopisi.

Iz Žalca (Slovensko katoliško delavsko društvo) v Žalcu je imelo dne 8. maja t. l. svoj IV. občni zbor. V naše veselje se je zbralo nepričakovano mnogo ljudstva od blizu in daleč. Prišlo je več Celjanov in Teharjanov, več Št. Pavelčanov, Grižanov, Gotovljanov in še mnogo drugih gostov. Koliko pa je bilo Žalcčanov na tem

imenitnem shodu? Mislili si boste, gospod urednik, da gotovo vsi, a žal da ni tako. Bilo jih je tako malo, da bi jih lahko na prstih jedne roke preštel. Sramota za tukajšne zavednejše tržane! Isti, ki pravi, «proč s socialno-demokracijo,» pa se na dan tako imenitnega shoda vozi lepo brezbržno mimo zborovanja, se pač ne more imenovati goreč delavski prijatelj. Najprisrčnejšo zahvalo izrekamo vsem, ki so nas v tako obilnem številu obiskali, obžalujemo pa malomarnost tukajšnjih tržanov. Le tako naprej, in socialna-demokracija bo kmalu preplavila našo prekrasno savinjsko dolino!

Zborovanje otvori g. predsednik J. Meh, pozdravi navzoče in odda potem predsedništvo g. A. Goršku. Iz poročila tajnikovega in blagajnikovega smo spoznali, da naše društvo ni bilo zadnje po svojem delovanju in da je vselej častno nastopalo. Zadnji čas pa se je začelo naše društvo še bolj oživljati, in sprožila se je tudi misel, pobirati darove za društveno zastavo, da bo društvo potem lažje zbiralo svoje člane in prijatelje pod praporom «pravice.»

Potrkali smo že na nekatera dobromila srca in hvala Bogu, ne brez uspeha. Ker bi radi, da bi bilo blagoslovljenje naše zastave še to leto, obračamo se do vseh prijateljev delavskega stanu z nado in prepričanjem, da nam ne bodo odrekli majhnega prispevka.

Za govornika sta bila naznanjena drž. posl. dr. J. Krek in kapelan J. Kržišnik. Ker je bil dr. Krek zadržan, povzel je takoj besedo kapelan Kržišnik, nam povedal na kratko o delovanju držav. zbora in potem razpravljaj socialno vprašanje. Prepričevalno in temeljito nam je dokazal, da ni rešitve socialnega vprašanja razven v sveti katoliški cerkvi.

Prav smešno je bilo, ko je hotel nato ugovarjati g. Kržišniku neki Kajtna iz Griž. Pa sam prav ni vedel, kaj hoče reči, in kakor je navada mokračev, pogreval je le stare «Delavčeve» fraze. Ker ni odgovarjal predgovorniku, ampak je čisto druge neumnosti govoril, odzvel mu je predsednik besedo.

Zatem se je vršila volitev novega odbora. O izidu volitve je že Vaš list zadnjekrat poročal. Vpisalo se je tudi več novih udov ter nabralo dokaj letnine. Tako se je končal IV. občni zbor našega društva v prav lepem redu in v nadi, da se zopet v kratkem vidimo še v obilnejšem številu. Na veselo svidenje! —

Od Sv. Ane v Slov. gor. (Vzdrami mima se!) Mi pri Sv. Ani smo obmejni Slovenci. Na nas se ozira cela posadka iz srca Slovenije. Mi bi naj bili lep in močan del zidu, v kojega se sovrag dan na dan že ljuteje zaletuje. Toda naš zid je sedaj slab, le kratak čas še in sovražnik bode z ognjeno silo zlahka prestopil našo dosedaj še prenizko ograjico. Z obžalovanjem moramo namreč priznati, da smo Anovčani v narodnem oziru jednaki staremu plotu, kojega je deloma nagnil, deloma do cela prevrnil zimski sneg — slovensko narodni mrz — in nemčurski sever. Skrajni čas je, da se že enkrat vzdrami naše razumnštvo ter se združi k resnemu delovanju. Proč z osebnimi malenkostmi mater Sloveniji na ljubo! «Podajmo si roke, Sokoli!» V slogi je moč, nesloga tlači! Ne izogibajmo se drug drugega v tako kritičnem času. Vzgledujmo se na naših nasprotnikih, kako si stiskajo roke! «Heilo! heilo!» Zveni od ust do ust. Vse druži ideja: «Ob steno s Slovani!» Kako ropotajo v državnem zboru, po shodih, pri vsakej priliki: «Proč z manjvrednim plemenom!» Heilanje je tako silovito, da še čisto celo pri Sv. Ani v Slov. gor. (!) odmeva. Zato pa, še enkrat, slavno razumnštvo in narodnjaki, združimo se, postavimo se kakor trden zid in skala! Na delo! Krepko roko na sveže oralo, v desno pa bič in lenuhu, ki brez dela v senci spi, po hrbtu z njim ter hajdi anovske narodne ledine orat! Polje je obširno, vreme še dokaj lepo in prijazno. Na dan z očevidnimi znaki slovenskega našega mišljenja! Na dan s slovenskim poštnim pečatom in napisom, na dan z bralnim dru-